

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

Respect pentru oameni și cârți

Omul îndemna boii să meargă mai iute,
dornic să alungă cât mai repede acasă
și să jupoaie blana vulpii. Însă la puțin
timp vulpea a și început a împinge
peștele din sanie. Țăranul mâna
boii cu gândul la nevastă, iar
peștele se împruțina tot mai
mult și mai mult. După
ce hoața de vulpe
aruncă aproape tot
peștele în drum,
sări pe furiș din
sanie și, cu mare
grabă, începu a
strânge peștele
grămadă.

Bucuroasă și
lihnită de foame, îl
cără la vizuină repejor
și se puse pe înfulecat
pește. Tocmai când înce-
puse a se înfrupta din pește,
iată că vine și ursul pe la dânsa.
„Poftă bună cumătriță. Tii, ce mult
pește mai ai! Dă-mi și mie, că tare mi-i
poftă”. „la mai pune-ți pofta-n cui, cumătre, că doar
nu pentru pofta altuia m-am muncit eu! Dacă ți-i așa de poftă,
du-te și-ți moaie coada în baltă, ca mine, și-i avea pește să mănânci”.

